

Süper Gazete Hazırlanıyor

Evren sabırsızlıkla, “Bitti mi?” diye sordu arkadaşına.

“Ağır ol bakalım. Acelen ne?” diye yanıtladı Yener.

“Kim, ben mi acele ediyorum? Bir saattir ekran karşısındayız oyalanan sensin!”

“Çok istiyorsan gel sen yap.”

Evren hemen itiraz etti:

“Yoo, dün gece bütün yazıları bilgisayara ben çektim. Üstelik evdekiler çoktan yattım sanmışlardı, hâlâ ayakta olduğumu anlamasınlar diye kör karanlıkta yazdım.”

“Kör karanlıkta mı? Amma abarttın! Ekranın ışığı da mı yoktu?”

“Canım, karanlık dediysem oda karanlıktı yani. Gizli gizli yazdım.”

Yener gülümsedi.

“İlk sayının yazılarını bilgisayara geçirirken seninkilere nasıl da yakalanmıştın hatırlıyor musun?”

“Evet, ne yaparsın acemilik! Işığın kapımın altından dışarıya sızacağını ne bileyim. Onlar beni çoktan uyudum sanmışlar, ışığı görünce de merak etmişler.”

“Hani bir daha ışık sızmasın diye kapının altına sünger yapıştırmıştın?”

“Evet, ama sonra çıkartmak zorunda kaldım.”

“Neden o?”

Evren yüzünü buruşturdu:

“Annem, beni kapıma bant yapıştırırken görünce yanlış anladı. Bir sevindi, bir sevindi ki anlatamam. ‘Bir gün değişeceğini biliyordum, canım oğlum. Bundan böyle her gün odanı toplamaya başlarsın herhalde,’ diyerek beni yakaladı, şapur şapur öpmeye başladı.”

Yener arkadaşını teselli etti:

“Aldırma, onlar şapur şapur öpmek için fırsat kollarlar zaten.”

“Bu kadarla da kalsa iyi. İçerden babama telefon edip benim duymayacağımı düşündüğü fısıltılı bir ses tonuyla müjdeler verdi,” diye anlatmayı sürdürdü Evren.

Sözün burasında Evren sesini incelterek annesinin konuşmasını taklit etti:

“‘Hayırlar olsun şekerim. Oğlumuz artık odasına ve eşyalarına dikkat etmeye başladı.’ Annemi bizim gazeteye alsak, inan harika bir pazarlamacı olur, gazeteyi bir anda bütün ülkeye duyururdu. Neyse ki babam uyanık adamdır. Düzen meraklısı olmadığımı iyi bilir; zaten benim bu halimin hep kendi çocukluğunu anımsattığını söyler durur. O gün de annemi yatıştırmak için, benim yaşımdakilerin henüz oda toplamaya başlamayacakları gibi bir şeyler söylemiş olmalı ki annem, ‘Yok yok, ben geçen gün de bir değişiklik fark ettim. Oğlumuzun sesi kalınlaşıyor,’ diye yanıtladı babamı.”

Bu kez Yener sesini kalınlaştırıp büyüklerin ses tonunu taklit ederek arkadaşını kızdırmaya çalıştı:

“Nee! Yoksa telefon konuşmalarını mı dinliyorsun? Çok ayıp!”

Evren hemen savunmaya geçti:

“Aslında dinlemek amacıyla değildim, yalnızca süngerden ayırdığım kâğıt bandı çöp kutusuna atmak için odamdan çıkmış banyoya doğru yürüyordum, ama bizim evi bilirsin. Ses, salondan üst kattaki yatak odalarına öyle bir yankılanır ki, hani Devlet Operası gelip bizim evde oyun sahnelese ses düzenine, mikrofona falan gerek duymazlar. İşte ben de banyoya giderken annemin sözlerini duyunca, ayaklarım sizlere ömür.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olsun işte, ben banyoya doğru yürümeye çalışıyordum ama ayaklarım parkeye yapıştı kaldı, bir türlü kıpırdamadım. E tabii haliyle, annemin konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım.”

Yener’in her zamanki şakacılığı tuttu:

“Belki annen haklıdır. Bir ‘aaa’ sesi ver bakayım, sesin kalınlaşmış mı?”

“Sen de annemleşme! Gölge gibi peşimde zaten. Yok bu luğ çağına giriyormuşum, yok girmişim, yok çıkmışım. Yeter canım! Ben ona böyle yapıyor muyum, ‘Bak anneciğim bir tel beyaz saç daha... Bak anneciğim birkaç kırışık daha... Sen yaşlanma çağına giriyorsun...’ diye sürekli peşinde dolaşarak moralini bozuyor muyum?”

“Sen yine şükret. Bizim sınıftaki Hasan var ya, annesi silvilce tedavisi için çocuğu doktora götürmüş!”

“Off, bizimle ilgileneceklerine kendilerine baksalar ya. Alt tarafı kapının altına bir sünger yapıştırdım, günün olayı oldu.”

“Peki, sonunda annen süngeri neden koyduğunu anladımı?”

“Yok canım! Kapıdan giren havayı engellemeye çalıştığımı sandı. Babamla konuşurken sesini duymalıydın. ‘Ah şekerim sen ne dersen de, büyüdü bu oğlan, artık sorumluluk almaya başladı. Daha geçen gün evin içi serin oluyor, kapı aralarından soğuk giriyor diye konuşuyorduk ya, bak, gidip harçlığıyla kapısına sünger bant almış!’ Hani duyan da oğlunun Nobel Barış Ödülü’nü falan aldığını sanır; öyle övünüp duruyor.”

“Bırak övünsün, sana zararı ne?”

“İzlenmekten nefret ediyorum. Hadi sen de konuşup duracağına bitir artık şunu. Eve gidip ders çalışmam gerek.”

“Aaa, şuna bak. Sanki benim dersim yoktu. Şu işi bitirir bitirmez ben de tarih çalışacağım. Üstelik ben ağzımı bile açmadım, deminden beri konuşan sensin.”

“Yok ya? Ben kendi kendime mi konuşuyordum burada?”

“Ben seni dinlerken de çalışıyorum, bak, iki sayfayı yerleştirdim bile.”

“Göster bakayım...”

Yener bilgisayar ekranını arkadaşının görebileceği yöne çevirdi. İkisi birden ekrana eğildi; sonuca beğeni ve gururla baktılar. Konuları birlikte seçmişler, haberleri birlikte toplamışlardı. Daha sonra Evren yazıları düzeltip bilgisayara geçmişti. Ve işte şimdi de gazetenin iki sayfası ekranda hazırды.

Evren ve Yener aynı mahallede oturan iki arkadaşlıydılar. Evren’in anne ve babası o henüz doğmadan önce, şimdi oturdukları evin arsasını satın almış, mimar bir arkadaşlarının yardımıyla birkaç yıl içinde tam istedikleri gibi iki katlı bir ev yaptırmışlardı. Evren ev bitmek üzereyken doğmuştu. Bu yüzden, evin kapısına büyük harflerle Evren yazdırmışlardı.

Yener'le annesi ise mahalleye dört yıl önce gelmişlerdi. Kiralık uygun bir ev arayan Seher Hanım, giriş katındaki boş daireyi görür görmez beğenmişti. Evin yan duvarı, henüz kıyımaya uğramamış ağaçlıklı bir bahçeyle bitişikti. Bahçede, ağaçların sık dalları arasından güçlükle görülebilen küçük bir ev vardı. Kiralık evin salon balkonunun bir yanı bahçeye, öbür yanı öndeki sokağa açılıyordu. Mutfak ve arka oda da bahçeye bakıyordu. Seher Hanım, eşiyle başından geçen boşanma davasının yüreğinde bıraktığı yıpratıcı izleri, bu bahçeyi seyrederek ve ağaçlara yuva yapmış kuşların sesini dinleyerek daha kolay silebileceğini düşünmüş olmalıydı.

Yener, anne ve babasının ayrılacağını öğrendiğinde kendini çok mutsuz hissetmişti. Gerçi işi nedeniyle eve ayda ancak bir hafta uğradığından, babasıyla çok az görüşürlerdi. Eve geldiğinin ilk birkaç günü, evde bayram havası eser, sonraki günlerde ise olağan tartışmalar başlardı. Gerilimli hava, babası tekrar işine dönene kadar sürerdi. Yener o zamanlar henüz dokuz yaşındaydı.

Yener hayatında büyük bir değişikliğin olmayacağını, yine annesiyle birlikte yaşamaya devam edeceğini öğrendiğinde, rahatladı. İleride ne olacağını, nerede yaşayacağını, kiminle kalacağını öğrendiğine göre artık sorun kalmamıştı; korkuları boşunaydı. Onun için asıl önemli olanın boşanma değil, ne olacağı korkusu olduğunu sonunda kendi de fark etmişti. Yaşam nasıl olsa her gün olduğu gibi sürüp gidecekti, endişelenmeye gerek yoktu. Oturdukları evi satacaklar, kiralık bir eve geçeceklerdi. "Bütün değişiklik bu kadar," demişti annesi.

Ama o kadarla kalmadı tabii. Evle birlikte Yener'in arkadaşları ve okulu da değişti.

Annesiyle birlikte şimdi oturdukları evi boşken görmeye geldikleri günü hep hatırlardı Yener. Annesi mutfak dolaplarının kapaklarını kontrol edip, çekmeceleri bin kez açıp kaparken, Yener de salonun sokağa bakan camından, yolun karşısındaki iki katlı evi hayran hayran seyretmişti. Evin üst katındaki pencerenin perdesi kımıldayıp duruyordu sanki. Gözünü perdeye dikip dikkatle bakmıştı. Evet, orada mutlaka biri vardı ve gizli gizli onu izliyordu.

Yener, pencereden geriye doğru çekilerek kendini gizlemişti. Böylece, karşı evin penceresinden kendine bakan esrareniz kişiyi görebilecekti. Az sonra perdeler oynamış; bir baş, yavaş yavaş yukarıya doğru kımıldamıştı. Beyaz, bembeyaz bir yüzdü bu. Yüzün ürkütücü ifadesi Yener'i korkudan ürpertmişti. Gözleri iskelet gözü gibiydi; çukur ve karanlık...

Daha iyi görebilmek için pencereye yaklaşmıştı. Beyaz baş, bazen sağa sola sallanıyor, bazen hızla aşağıya inip tekrar yukarıya doğru hareket ediyordu. Esrareniz kişi, Yener'in kendini gördüğünden iyice emin olunca, kolunu açık camdan uzatmıştı. Sanki Yener'e bir şeyler anlatmak istiyordu. Gel diye mi işaret ediyordu, yoksa bu mahalleden cehennem ol git, başına kötü şeyler gelecek mi diyordu, Yener bu işaretin anlamını çözememişti. Soğuk bir ürperti tüm bedenini dolaşmıştı.

Annesi hâlâ mutfaktaydı. Açılıp kapanan dolap kapaklarının sesinden bunu anlayabiliyordu. Cesaretle ve inatla pencerenin önünde durmuştu. Oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Nasıl olsa annesi içerdeydi; birazdan bu evden çıkıp gidecekler, bir daha da bu mahalleye adımlarını atmayacaklardı.

İşte tam bu sırada, inanılmaz bir şey olmuştu. Garip canlının camdan çıkarıp uzaktan uzağa Yener'e doğru uzattığı kolu birden kopmuş, hızla aşağıya, evin bahçesine düşmüştü.

Kopuk Kol Kimin?

Yener annesine seslenmek istemişti, ama korku ve dehşetten sesi çıkmaz olmuştu. İnanamıyordu. Bomboş bir mutfakta yemek pişiremeyeceğine göre, orada nasıl bu kadar uzun süre oyalanabilirdi? Şimdiye kadar çoktan mutfak incelemesini bitirmiş, oğlunun yanına gelmiş olmalıydı.

Kopan kol, önce bahçedeki bodur ağaçların üzerine çarpmış, oradan çimenlere düşmüştü. Ağaçların dalları, çarpmanın şiddetiyle hâlâ sallanıp duruyordu. Bir kâbus olmalıydı bu. Perili bir evin karşısına taşınacak kadar düşüncesiz olmazdı annesi. Buradan derhal çıkıp gitmeliydiler. Yoksa?.. Yoksa içerde annesinin başına bir şey mi gelmişti? Bunun için mi mutfaktan bir türlü çıkamamıştı? Bir süredir açılıp kapanan kapak ya da çekmece sesi de duyulmuyordu...

İçinden giderek taşan korku ve heyecan soluğunu kesmiş, onu bulunduğu yere çivilemişti. Bir türlü yerinden kıpırdamıyordu. Bir yandan aklından kötü düşünceler geçirirken, bir yandan karşı evin penceresinde gördüğü beyaz yüze korku dolu gözlerle bakıyordu. Belki de o evde çevresindekileri

hipnotize eden bir büyücü vardı. Bakışlarıyla onu da sihirli gücünün etkisi altına almıştı, bu yüzden yerinden kıpırdamıyordu.

Beyaz yüzlü büyücü, ağır ağır hareket ederek, ellerini yüzüne doğru götürmüştü. O da neydi öyle? Büyücünün yine iki eli vardı! Bir tanesi az önce bahçeye düştüğüne göre, ya üç kollu bir canavardı bu, ya da sihirli gücüyle kendine yeni bir kol takmıştı.

Büyücü elleriyle yüzünü kapamış ve bir hamlede... Yüzündeki maskeyi çıkarmıştı! Elindeki beyaz maskeyi Yener'e doğru sallarken, öbür eliyle 'nanik' yapmıştı. Hiç de büyücüye benzemiyordu; Yener yaşlarında, sarışın sevimli bir oğlandı. Yaptığı gösteriden de çok memnun kalmış bir ifadeyle katıla katıla gülüyordu.

Yener altta kalmamıştı tabii. O da nanik yapmış, bir yandan yüzünü buruşturup dilini çıkartmıştı. Karşı evdeki oğlan, bir elinde maske olduğunu unutup iki eliyle nanik yapmaya kalkışınca, maske açık pencereden aşağı uçmuş, bodur ağaçların üzerine takılıp kalmıştı.

Bu kez Yener gülmeye başlamıştı. İki elini birden göğsüne sürerek, 'oh olsun' işareti yapmış, bir yandan da dilini çıkar-mıştı. Penceredeki çocuk, birden ortadan kaybolmuştu.

Yener'in annesi Seher Hanım o sırada salona girmişti. Yener'in sokağa bakan pencerenin önünde durduğunu görünce, yanına gitmiş, "Ne düşünüyorsun canım?" diye sormuştu.

Aslında evle ilgili düşüncelerini sormuştu ama Yener'in akli az önceki olayda olduğu için annesinin, o anda aklından geçenleri sorduğunu sanmış, "Bilmem. Karşı evi perili bir ev sanmıştım," demişti.